

„És a harmadik...” 4. rész

1. téma

Új fogalom: *chanifut* – hízelgés (nem pontos meghatározás).

A chanifut „gyakorlója” a kinyilvánított tisztelet által hasznot húz a kapcsolatból. Ez ellentétben áll a kávoddal (tisztelet), ahol az ilyen módon egymáshoz viszonyuló felek valóban értékesnek tartják egymást.

A külső szemmel hasonlóknak tűnő viselkedésmódnak (tiszteletteljes közeledés a másikhoz) 3 különböző forrása lehet:

- chanifut – negatív, hiszen az egyént önös érdekek vezérlik
- udvariasság – tanult attitűd
- kávod – itt már ténylegesen értékelem a másikat

Tehát, ha valaki nem keresi cselekvéseinek a gyökerét, hogy mi motiválta arra az adott cselekvésre, akkor fogalma sincs arról, hogy ki is ő valójában. A két véglet (chanifut – kávod) a pokol és az édenkert ellentétpárja.

2. téma

Talmud: Rabbi Akiva mind a 12 ezer pár tanítványa Giváttól Antipraszsig meghalt a Pészach és Sávuo közötti időszakban, mert nem viselkedtek egymás iránt tisztelettel.

Magyarázat: A kávod értékelés. A világunk értékek világa. Mindennek értéke van, és eszerint viszonyulunk hozzá. A dolgok piaci értékét pénzben is ki tudjuk fejezni. De mi a helyzet az emberrel? Egy emberi lénynek nem lehet megmondani az értékét, hiszen szellemi létezőket nem lehet pénzben mérni.

Embertársamnak ezért a kávodon keresztül fejezem ki az értékét. Másképpen: a szellemi dolgok értéke úgy mutatkozik meg, hogy milyen mértékű tiszteletet tanúsítanak iránta.

Kérdés: Mi határozza meg akkor az ilyen módon értett értéket?

Válasz: „Szent, szent, szent az Örökkévaló, a Seregek Ura, tele van a Föld az Ő tiszteletével” (Ézsaiás 6:3)

Azaz, a tisztelet mértéke a szentség! Tehát minél több a szentség, annál nagyobb a tisztelet.

Miért?

Ha a világunkat egymásban elhelyezkedő koncentrikus körökként képzeljük el, akkor a kör középpontja az Örökkévaló, amely a teljességgel egyenértékű, a kör külső héja pedig a fizikai világunkat jelképezi a maga hiányosságaival.

Az Örökkévaló el van választva a fizikai világtól. Tökéletes szentség „jellemzi”, Ő a tökéletes teljesség állapota, nincs hiányossága, ezáltal maximális értéket képvisel.

A maximális *kádos* (szentség, amely a *sálemmel*, vagyis a teljességgel egyenértékű) jelenti tehát a maximális értéket, tehát a maximális szentség felé viszonyulunk a maximális *kávoddal* (tisztelet).

Ha kávoddal viszonyulok valaki felé, voltaképpen a benne rejlő szellemit értékelem. Az ember mérőeszköz, de az értékek felmérését saját magán kell kezdenie!

A kávod 3 felé irányulhat:

- saját magam felé
- a másik ember felé
- az Örökkévaló felé

A magam iránt mutatott tisztelet semmiképpen sem önimádat, hanem egészséges öntudat. Az ember *Celem Elokim* (Isten képmására teremtett), így komoly értéke van. Aki ezt érzékeli, annak megnyilvánulásaiban ez érződik is. Nem gögös, hanem tudatos a küldetéséről, és a benne levő nagyságról. Sohasem alacsonyodik le!

Fogalom: *ádinut ha-nefes*

A lélek finomsága, érzékenysége. A világunkat jelképező koncentrikus körök esetén minél beljebb helyezkedik el a középpont irányában, annál kifinomultabb.

Az adinut hanefesh ellentéte a *gaszrut* (vastagság, durvaság). Ez a legkülső pont. Nem tud értékelni semmit, nincs eszköze hozzá. A kádostól a legtávolabb helyezkedik el. Az érzékeléshez (értékeléshez) beljebb kell haladni! Minél magasabb szintű az emberben az *ádinut ha-nefes*, annál jobban érzékeli saját nagyságát és fontosságát és annál érzékenyebben viszonyul a környezete felé is. Ez teszi képessé, hogy érzékelje és valóban értékelje a másik embert. Nem tud nem érzékenyen viszonyulni máshoz. Állandó „emelkedett állapot” jellemzi.

Misna: „Aki foglalkozik a Tórával, az felemelkedik.”

Elvárják tőle, hogy tanuljon, de azt is, hogy fokozatosan, lépcsőfokról-lépcsőfokra felemelkedjen. Ez minden micvára ugyanígy igaz. (Pl. az Amida felemelkedés nélkül hiányos)

Rabbi Akiva tanítványai tanultak de nem haladtak felfelé (illetve az egymásban koncentrikusan elhelyezkedő körök esetén befelé, a kör középpontja felé). Nem volt tiszteletteljes, sem tiszteletet keltő a viselkedésük. Nem feleltek meg a velük szemben megfogalmazott nagy elvárásoknak. Természetesen nem követtek el durva tiszteletlenséget, de nekik szert volna kellett volna tenni az *ádinut ha-nefesre*, ami által sokkal érzékenyebben viszonyulhattak volna társaik felé. Ha csak a fizikai vágyaid kielégítése a célod, kívül maradsz! A tanítványoktól többet vártak el, ezért szükségképpen lett bukás az osztályrészük. Tanultak, de minek?

Pészach és Sávuo, az omerszámlálás napjaiban, különösen elvárt, hogy az ember fejlődjön, emelkedjen, érje el azt a magas spirituális szintet, amin képes befogadni a Tóra szentségét. Ezért pont ebben az időszakban lettek megítélve és elmarasztalva, amiért tanulásuk nem okozott náluk megfelelő szintű emelkedést.